

הדף	שם הדף	הרמז	הסוגיא בגמרא
נ"א 3א	פנ"א	פרהסיא נאסר	תנן: נותנין עליו חומרי המקום שיצא משם וחומרי המקום שהלך לשם. והני מילי בדעתו לחזור, אבל אין דעתו לחזור נוהג כמקום שהגיע לשם. הלכה: ההולך למקום אחר, ודעתו לחזור - ינהג כמנהג מקום שיצא משם, אבל לא יעשה בפרהסיא, מפני המחלוקת.
נ"ב 1א	פנ"ב	פושע נבדילו ת"ח פושע נדה	במערבא מימנו אנגידא לבר בי רב ולא מימנו אשמתא. הלכה: כל ת"ח שנתחייב נידוי, אסור לבי"ד לקפוץ לנדונו במהרה, אלא פורשין מדבר זה, ואע"פ שנימנין להלקותו אם נתחייב, לא נימנין לנדונו, ואם הוא פושע המחטיא את הרבים - מנדים אותו.
נ"ג 3א	פנ"ג	פנה גחלים סלק שלא יצלה בהם	משנה: מקום שנהגו לאכול צלי בלילי פסחים - אוכלים, מקום שנהגו שלא לאכול - אין אוכלין, והטעם: גזרה שמא יאמרו בשר פסח הוא. הלכה: נהגו בכל מקום שלא לאכול שה שלם צלוי, מפני שנראה שאוכל קודשים בחוץ.
נ"ד 1א	פנ"ד	פנה נדלק סלק נדלק במוצאי יוה"כ	אמר ר' יוחנן: מברכין על האור בין במוצ"ש בין במוצאי יוה"כ. ביוה"כ באור ששבת. הלכה: אין מברכין במוצאי יוה"כ אלא על נר ששבת, כלומר שדלק מערב יוה"כ ושבת ממלאכה.
נ"ה 1א	פנ"ה	פנה החכם ממלאכה בט' באב	משנה: מקום שנהגו לעשות מלאכה בט' באב - עושין, מקום שנהגו שלא לעשות - אין עושין, ובכל מקום ת"ח בטלים. אמר רשב"ג: לעולם יעשה אדם עצמו ת"ח. למימרא דרשב"ג לא חייש ליוהרא. הלכה: בכל מקום ת"ח בטלים ממלאכה, וכל אדם רשאי לעשות עצמו ת"ח לענין זה.
נ"ו 2א	פנ"ו	פסוק נוסף "ברוך שם"	ת"ר: כיצד היו ביריחו כורכין את שמעו? אומרים "שמע ישראל" ולא היו מפסיקין - דברי ר"מ, ר' יהודה אומר - מפסיקים היו, אלא שלא היו אומרים "ברוך שם". משמע שיש לומר "ברוך שם". הלכה: הקורא את שמע מוסיף "ברוך שם כבוד מלכותו".
נ"ז 2א	פנ"ז	פרוות נזכה בעלי הקורבן מזכים לכהנים	ת"ר: בראשונה היו מניחין עורות קודשים בלשכת בית הפרווה, לערב היו מחלקין אותן לאנשי בית אב, והיו בעלי זרוע נוטלין אותן בזרוע. התקינו שיהיו מחלקים אותם בערב שבת, בין כל הכהנים של המשמר היוצא. הלכה: עורות הקודשים חולקו בער"ש בין הכהנים של המשמר היוצא.
נ"ח 1א	פנ"ח	פנתה חמה לצד מערב אחר חצות יום	משנה: תמיד נשחט בשמונה ומחצה וקרב בתשע ומחצה. בערבי פסחים, נשחט בשבע ומחצה. הלכה: תמיד של בין הערביים: אפשר לשחוט אותו משיאריך הצל והוא משש ומחצה ומעלה שפנתה חמה לצד מערב, אך שחטוהו בשמונה ומחצה, ובערב פסח בשבע ומחצה.
נ"ט 1א	פנ"ט	פנתה טביחתו לפנותו אחר התמיד	ת"ר: תמיד קודם לפסח, פסח קודם לקטורת, קטורת קודמת לנרות. הלכה: שחיתת פסח אחרי חצות היום, ואם שחטוהו קודם חצות - פסול, ואין שוחטים אותו אלא אחר תמיד של בין הערביים.
ס' 2א	פ"ס	פסול סברות מחשבות	במשנה: פסח ששחטו שלא לשמו או קבל דמו וזרק שלא לשמו - פסול. כגון שאמר: הריני שוחט את הפסח לשמו ולזרוק דמו שלא לשמו - פסול. הלכה: אם בשעת השחיטה חשב מחשבת פסול שיעשה בשעת זריקת הדם וכיוצא בזה - פסול.